

Arrest

nr. 79 795 van 20 april 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 24 februari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 januari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 21 maart 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. HAYFRON-BENJAMIN en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen zou u de Iraakse nationaliteit bezitten, een Arabisch sjiïet zijn en afkomstig zijn van Hilla in de provincie Babel. In 2001 zou u Irak een eerste keer ontvlucht zijn. U zou naar Denemarken zijn gereisd waar u in augustus 2001 een asielaanvraag indiende. U verklaarde Irak in 2001 te hebben verlaten omwille van het communistisch profiel van uw familie en de problemen die jullie hierdoor tijdens het voormalige Baath-regime zouden hebben gekend. U verklaarde dat enkele van uw ooms reeds in de jaren tachtig en negentig Irak ontvlucht waren omwille van hun oppositieactiviteiten voor de Communistische Partij en thans in Denemarken genaturaliseerd zijn. Nadat uw asielaanvraag in Denemarken werd afgewezen (er werd geoordeeld dat er voor u geen probleem was om terug te keren aangezien er een einde kwam aan het Baath-regime), zou u op 2 september 2009 naar Bagdad gerepatriëerd zijn.

Na uw terugkeer uit Europa zou u zich opnieuw in Hilla, in het ouderlijk huis in de wijk Al-Hussein, hebben gevestigd. U verklaarde dat uw wijk sterk beveiligd is omdat de multinationale troepen en Iraakse overheidsinstanties er gevestigd zijn. Om de wijk binnen te geraken zou men een speciaal veiligheidspasje nodig hebben. U zou na uw terugkeer uit Denemarken in het persbureau van de Communistische Partij in Hilla hebben gewerkt. U verklaarde dat deze partij sinds de val van het Baath-regime in 2003 een legale partij is en de partij vertegenwoordigd is in het Iraakse parlement. U zou na uw terugkeer uw activiteiten voor de Communistische Partij in alle vrijheid hebben uitgevoerd en verklaarde tengevolge uw politiek activisme geen persoonlijke problemen te hebben gekend. Uw vader en uw oom zouden thans nog actief zijn voor de Communistische Partij in Hilla en hierdoor evenmin problemen ondervinden. Wel verklaarde u dat de religieuze (sjiitische) partijen in Hilla de Communistische Partij sinds maart 2011 steeds minder bewegingsvrijheid geven en veel leden vervolgd worden. Op 2 november 2009 zou u ontvoerd zijn door een groep bandieten. Na twintig dagen zou u na het betalen van losgeld terug zijn vrijgelaten. U zou klacht hebben neergelegd bij de politie en er zou een onderzoek zijn gestart. De daders zouden nog steeds voortvluchtig zijn.

U zou uiteindelijk uw land hebben verlaten nadat u weigerde samen te werken met terroristen van de organisatie Asaib Ahl Al-haq. In april 2010 zouden aanhangers van deze groepering u telefonisch beginnen contacteren zijn. Ze zouden u gevraagd hebben om explosieven in uw wijk binnen te smokkelen waarmee een aanslag zou worden gepleegd op een gebouw waar Iraakse bedienden en Amerikanen werkzaam waren. Toen u weigerde met hen samen te werken, zou u bedreigd zijn. Op 22 augustus 2010 zou uw wagen in de buurt van uw huis onder vuur zijn genomen. Na deze gebeurtenis zou u klacht hebben ingediend bij de politie. U zou samen met uw familie zijn ondergedoken bij familieleden in Hilla. U zou nadien opnieuw telefonisch bedreigd zijn. U verklaarde dat de terroristen u zullen blijven viseren omdat u weigerde met hen samen te werken. Uw ouders zouden thans in een andere wijk van Hilla wonen. Op 26 oktober 2010 zou u Irak opnieuw hebben verlaten en via Turkije naar België zijn gekomen, waar u op 3 november 2010 een asielaanvraag indiende.

In mei 2011 zou er in de buurt van uw ouderlijke woning in Hilla een aanslag zijn gepleegd. U vermoedt dat het om dezelfde groepering gaat waarmee u in 2010 problemen kende.

B. Motivering

Dient te worden opgemerkt dat u de status van vluchteling niet kan worden toegekend en dit omwille van onderstaande redenen.

Voor wat betreft uw problemen met de Baath-partij omwille van uw communistisch profiel, dient ten eerste te worden opgemerkt dat de situatie in uw land van herkomst na uw eerste vertrek uit Irak in 2001 grondig is gewijzigd. De actor van de door u aangehaalde vervolging, met name de Baath-partij, werd kort na de val van het regime van Saddam Hussein, meerbepaald op 16 april 2003, officieel opgeheven.

Uw verklaarde bovendien uitdrukkelijk zelf dat de Communistische Partij in Irak thans een legale politieke partij is (zie gehoorverslag CGVS, p.6 en p.11). Alsook verklaarde u dat u na uw terugkeer uit Europa in 2009 uw politieke activiteiten voor de Communistische Partij in volledige vrijheid heeft beoefend en hierdoor geen persoonlijke problemen heeft gekend (zie gehoorverslag CGVS, p.6-7). Alsook zei u dat uw vader en uw oom, beiden momenteel actief voor desbetreffende partij in Hilla, hierdoor geen problemen ondervinden en hun politieke activiteiten openlijk kunnen beoefenen (zie gehoorverslag CGVS, p.9).

Uw bewering als zouden er in maart 2011 bureaus van de Communistische Partij gesloten zijn, in Hilla religieuze partijen het voor het zeggen hebben gekregen en de laatste tijd leden van de partij worden vervolgd, is onvoldoende om te besluiten tot een gegronde vrees voor persoonsgerichte vervolging in uw hoofd (zie gehoorverslag CGVS, p.6-7+p.11). Niets in uw asielverklaringen wijst er immers op dat u of uw familieleden momenteel omwille van hun politiek activisme voor de Communistische Partij gevisieerd zouden zijn (zie gehoorverslag CGVS, p.6-7 en p.9).

Voor wat betreft de door u aangehaalde ontvoering, dient te worden opgemerkt dat u allerm minst aannemelijk maakte dat de door u ingeroepen feiten van 2 november 2009 gepleegd werden om Conventiegebonden redenen (zie gehoorverslag CGVS, p.11-13). Tijdens het interview voor het CGVS verklaarde u expliciet dat u ontvoerd werd door een groep bandieten en dit enkel om losgeld van uw familie te kunnen krijgen (zie gehoorverslag CGVS, p.13). Wat er ook van moge zijn, u haalde uw ontvoering niet aan als de reden voor uw vertrek uit Irak. Immers, na uw vrijlating zou u nog bijna een jaar in Hilla hebben verbleven en er blijven werken zijn, wat er niet op wijst dat u persoonlijk gevisieerd werd. Niets in uw asielrelaas wijst er bovendien op dat uw ontvoerders u sinds uw vrijlating nog viseren. Er zou een arrestatiebevel tegen hen zijn uitgevaardigd en zij zouden voortvluchtig zijn (zie gehoorverslag CGVS, p.14).

U zou uiteindelijk uw land hebben verlaten nadat u problemen kreeg met terroristen van de organisatie Asaib Ahl Al-haq nadat u weigerde explosieven in uw wijk binnen te smokkelen. Dient echter te worden opgemerkt dat uw verklaringen aangaande uw directe vluchtaanleiding allerm minst kunnen

overtuigen. Ten eerste is het weinig geloofwaardig dat deze religieuze organisatie een persoon als u, wiens familie bestaat uit plaatselijk gekende communisten en waarvan geweten is dat zij seculier is, zouden aanspreken om explosieven binnen te smokkelen om in de wijk een aanslag te plegen. Er kan redelijkerwijze aangenomen worden dat deze sjiiitische militie in deze regio zich tot andere (meer gemotiveerde) personen zou richten teneinde met meer kans op succes haar activiteiten te ontplooiën. Ook is het weinig waarschijnlijk dat ze u zouden verwittigen wanneer de aanslag precies zou worden uitgevoerd. Dit doet hen immers het risico lopen dat u de politie hiervan kon verwittigen (zie gehoorverslag CGVS, p.18). Evenmin is het geloofwaardig dat zij het risico zouden nemen om u van hun plannen om een aanslag te plegen op de hoogte brengen en dit zonder er zeker van te zijn dat deze persoon zal meewerken aan deze operatie.

Ook, en niet in het minst, is het weinig aannemelijk dat deze personen uw medewerking nodig hadden om explosieven binnen te smokkelen in de wijk. Temeer daar uit uw verklaringen blijkt dat het voor hen blijkbaar niet onmogelijk was om de wijk waar u woonde binnen te komen (zie gehoorverslag CGVS, p.18). Alsook zei u dat er voordat u door hen werd benaderd ook al verschillende pogingen waren geweest om in de wijk aanslagen te plegen, maar de Amerikanen dit telkens konden vermijden (zie gehoorverslag CGVS, p.16-17).

Verder is het merkwaardig dat u geen enkele verdere concrete instructie kreeg wat u moest doen nadat u de explosieven in de wijk had binnengesmokkeld (zie gehoorverslag CGVS, p.18-19). U verklaarde dat de personen die u bedreigden u niet vertelden wat u moest doen met de explosieven (zie gehoorverslag CGVS, p.18), noch zouden ze u hebben meegedeeld of iemand u aan de ingang van het gebouw waar de aanslag zou worden uitgevoerd zou opwachten (zie gehoorverslag CGVS, p.19). Ook dit is weinig geloofwaardig.

Voorts is het uitermate bevreemdend dat uw familie, nadat de militieleden u van hun plannen om in de buurt van uw huis een aanslag te plegen informeerde en u uw familie hiervan op de hoogte bracht, nog een tijd gewoon in de wijk is blijven wonen (zie gehoorverslag CGVS, p.18).

Voorts dient te worden opgemerkt dat u de ene keer verklaarde dat u na 22 augustus 2010 (incident waarbij uw auto onder vuur werd genomen) nog verschillende keren telefonisch door terroristen werd bedreigd (zie gehoorverslag CGVS, p.15). Een andere keer verklaarde u echter uitdrukkelijk dat u geen problemen meer had na het incident in augustus 2010 (zie gehoorverslag CGVS, p.19). Ter verduidelijking hiervan werd u expliciet gevraagd of u na het schietincident van augustus 2010 nog door mensen van Asaib Ahl Al-haq gecontacteerd werd. Ook dit ontkende u (zie gehoorverslag CGVS, p.19-20). Dat u zich hierover tegenspreekt is uitermate merkwaardig en brengt de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen met desbetreffende groepering verder in het gedrang.

Voor wat betreft uw verklaring voor het CGVS als zouden er mensen in de wijk naar u komen vragen zijn, dient te worden opgemerkt dat u zich hiervoor enkel baseert op verklaringen van derden en u onvoldoende aannemelijk maakte dat het om de personen gaat die in 2010 om uw samenwerking hebben gevraagd (zie gehoorverslag CGVS, p.15-16). Bovenstaande is onvoldoende om te kunnen besluiten tot een gegronde vrees in uwen hoofde.

Tenslotte dient te worden vastgesteld dat uw familie nog steeds in Hilla woonachtig is en niets erop wijst dat zij sinds uw vertrek met aanhangers van Asaib Ahl Al-haq problemen hebben ondervonden (zie gehoorverslag CGVS, p.16). Bovenstaande wijst er geenszins op dat u gevisieerd wordt met het oog op vervolging. Uw verklaring tot slot als zou de aanslag van mei 2011 in de buurt van uw ouderlijk huis in Hilla het werk zijn van dezelfde groepering die u in 2010 benaderd heeft, is enkel gebaseerd op vermoedens die u op geen enkel ogenblik kan hardmaken (zie gehoorverslag CGVS, p.20).

Voor wat betreft de door u neergelegde politionele en gerechtelijke documenten aangaande de beschieting van uw wagen in augustus 2010, dient te worden opgemerkt dat documenten gepaard moeten gaan met geloofwaardige verklaringen wat hier niet geval is. Het door u neergelegde attest van de communistische partij, afdeling Babel (dd. 24/03/2011) waarin vermeld wordt dat u problemen had met fundamentalisten en radicale groeperingen, werd ter uwen behoeven opgemaakt en hieraan kan geen enkele officiële bewijskracht worden verleend.

Bovenstaande opmerkingen doen het Commissariaat-generaal besluiten dat u de hoedanigheid van vluchteling niet kan worden toegekend.

De overige door u neergelegde documenten, namelijk uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, uw toegangspas tot uw woonwijk, een woonattest en een rantsoenkaart, wijzigen niet aan bovenstaande appreciatie. Alsook legde u enkele foto's neer van uw wijk. Bovenvermelde stukken bevestigen uw identiteit en uw afkomst uit Hilla, welke hier niet ter discussie staan.

Evenmin wijzigt de door u neergelegde verklaring inzake uw ontvoering in november 2009 iets aan bovenstaande appreciatie. De geloofwaardigheid van uw ontvoering staat hier immers niet ter discussie. Het door u neergelegde doorlaatbewijs toont aan dat u in 2009 vanuit Denemarken naar Irak terugkeerde, wat hier evenmin ter discussie staat. Evenmin wijzigt het door u neergelegde

document met hierop enkele internetlinks naar artikels over de algemene situatie in Hilla en de aanslag in mei 2011 in uw stad iets aan bovenstaande appreciatie.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Hilla (Babil) in Zuid-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst te worden beoordeeld. UNHCR adviseerde reeds in april 2009 om voor Irakezen uit Zuid-Irak een beoordeling van het risico op individuele basis te maken en riep niet op tot het bieden van een complementaire vorm van bescherming op basis van herkomst uit Zuid-Irak (zie "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Iraqi asylum-seekers" van april 2009, p. 18-21 en "Note on the Continued Applicability of the April 2009 UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Iraqi Asylum-Seekers" van juli 2010). Intussen werden geen nieuwe richtlijnen vrijgegeven door UNHCR. Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen blijkt dat ze actueel geen beschermingsstatus toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in de zuidelijke provincies van Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

Sinds maart 2010 kent het CGVS geen subsidiaire beschermingsstatus meer toe aan Iraakse burgers uit Zuid-Irak omdat ze er geen reëel risico op ernstige schade meer lopen in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De veiligheidssituatie in Irak werd verder opgevolgd door CEDOCA (researchdienst van het CGVS). Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt dat de veiligheidssituatie in vergelijking met 2010 relatief stabiel en ongewijzigd is gebleven in Zuid-Irak (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak", dd. 30 november 2011).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

In het zuiden zijn er in 2011 weinig noemenswaardige aanslagen gepleegd. Milities blijven in het zuiden kleinschalige aanslagen plegen die hoofdzakelijk gericht zijn op de overblijvende Amerikaanse aanwezigheid en tegen de Iraakse veiligheidsdiensten. Sporadisch werden er een aantal belangrijke aanslagen gepleegd zoals de aanslagen op sjiiitische pelgrims in Kerbala en Najaf.

U komt uit de stad Hilla in Zuid-Irak waar de algemene veiligheidssituatie actueel relatief stabiel is. De situatie in Babel bleef in 2011 gelijkaardig als in 2010. Afgezien van de aanslag begin mei, waarbij een twintigtal politieagenten de dood vonden, werden een aantal kleinschalige incidenten gerapporteerd. Sporadisch vallen een aantal burgerslachtoffers en gewonde burgers in de provincie.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de stad Hilla, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Hilla in Zuid-Irak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Hilla aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker vraagt de subsidiaire beschermingsstatus. Hij stelt dat hij van Iraakse nationaliteit is, dat zijn land is verwickeld in een burgeroorlog en dat er een situatie van veralgemeend geweld heerst.

Verzoeker voert in wat zich aandient als een enig middel de schending aan van artikel 48/2, 48/3 en 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (verder: vreemdelingenwet), artikel 1, 2 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 en de formele en de materiële motiveringsplicht.

Hij geeft een algemene uiteenzetting omtrent de bewijslast in asielaanvragen, stelt dat zijn verklaringen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten en geeft aan dat zich hierin geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen of tegenstrijdigheden voordoen op het niveau van de relevante bijzonderheden.

Verzoeker herhaalt zijn asielmotieven en stelt dat de terroristen hem zeiden dat zij hem zouden verwittigen wanneer de operatie zou worden uitgevoerd. Zij hadden weinig keuze omdat zijn wijk beveiligd was en men een veiligheidspas nodig had om er binnen te geraken. Bovendien waren zij van plan hem onder druk te zetten indien hij zou weigeren met hen samen te werken. Waarschijnlijk waren de terroristen niet van plan hem te informeren over hun echte plannen.

Verzoeker ontkent te hebben verklaard dat het voor de terroristen mogelijk was in de wijk te geraken.

Tot een concrete instructie over wat hij moest doen kwam het nooit omdat hij weigerde mee te werken.

Verzoekers familie bleef in Hilla wonen omdat hij de explosieven niet binnensmokkelde, men in Irak vaak met zulke geruchten te maken krijgt en een familie niet zou verhuizen tot zij zeker waren dat een aanslag zou plaatsvinden.

Aangaande de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheid ontkent verzoeker ooit te hebben verklaard dat hij na het incident van augustus 2010 telefonisch door terroristen werd bedreigd.

Verzoeker stelt dat zijn familie intussen uit Hilla is verhuisd en elders in Irak woont. Sinds zijn aankomst in België wordt zijn familie in Hilla nog lastig gevallen. Tevens vernam hij dat zijn broer door onbekenden is vermoord. Hij stelt dat deze werd vermoord door de groepering, die dacht dat het verzoeker betrof.

Verzoeker betoogt dat men moeilijk kan vertrouwen op informatie uit Irak. Uit internationale rapporten blijkt dat de mensenrechtensituatie er beneden alle peil is. Verzoeker stelt een gegronde vrees voor vervolging te hebben en een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade. Dit blijkt zelfs uit de informatie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS). Verzoeker is in de onmogelijkheid de bescherming in te roepen van zijn land. Hij probeerde dit meermaals, zonder succes. Ook probeerde hij zijn problemen te ontlopen door zich elders te vestigen.

Verzoeker doet gelden dat hij nooit werd geconfronteerd met de informatie waarop de bestreden beslissing is geschraagd, dat verder onderzoek onontbeerlijk was en dat de bestreden beslissing niet motiveert waarom de informatie beter zou zijn dan informatie van pakweg Human Rights Watch, Amnesty International of het US State Department, welke anders luidt. *“Het lijkt wel of ‘de informatie...’ allesomvattend, zelfbestendigend en zingevend is, en wel op een dergelijke wijze dat ze trekjes krijgt van een evangelie”*. Met eenzijdige, selectieve berichtgeving kan men alles bewijzen.

Verzoeker stelt nog dat de motivering geen rekening houdt met alle elementen van de zaak nu de overheid geen rekening hield met de sociale context waarin hij leefde in Irak.

2.2.1. De formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes

in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.4. Verzoeker betwist noch weerlegt de bestreden motivering waar deze inzake zijn communistische profiel stelt dat (i) de situatie in zijn land van herkomst na zijn eerste vertrek uit Irak in 2001 grondig is gewijzigd en de actor van zijn vervolging, met name de Baath-partij, werd opgeheven; (ii) uit zijn verklaringen blijkt dat de Communistische Partij in Irak thans een legale politieke partij is, dat hij na zijn terugkeer in alle vrijheid zijn politieke activiteiten uitoefende en hierdoor persoonlijk nooit problemen kende en dat zijn vader en oom, beiden momenteel actief voor deze partij in Hilla, hierdoor evenmin problemen kenden en hun politieke activiteiten openlijk konden beoefenen; (iii) niets in zijn verklaringen erop wijst dat hij of zijn familieleden momenteel omwille van hun politiek profiel zouden worden gevisieerd. Deze motivering vindt steun in het dossier, is pertinent en terecht en wordt, daar zij niet dienstig wordt weerlegd, door de Raad overgenomen.

Verzoeker laat de bestreden motivering tevens ongemoeid waar deze stelt dat hij expliciet verklaarde dat hij ontvoerd werd door een groep bandieten en dit enkel om losgeld te verkrijgen van zijn familie, alsmede dat hij deze ontvoering niet aanhaalde als reden voor zijn vertrek daar hij na zijn vrijlating nog bijna een jaar in Hilla verbleef en werkte, hetgeen er niet op wijst dat hij persoonlijk werd gevisieerd. Evenmin betwist hij de vaststelling dat niets in zijn asielrelaas erop wijst dat zijn ontvoerders hem sedert zijn vrijlating nog viseren, dat een arrestatiebevel tegen hen werd uitgevaardigd en dat zij voortvluchtig zijn. De voormelde vaststellingen vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien zij door verzoeker niet worden weerlegd, onverminderd overeind.

Verzoeker zou blijkens het niet-betwiste feitenrelaas zijn land van herkomst hebben verlaten omdat hij problemen kreeg met de terroristische organisatie Asaib Ahl Al-Haq (AAH) nadat hij weigerde voor hen explosieven binnen te smokkelen in zijn wijk. Het is echter niet aannemelijk dat deze religieuze organisatie uiterekend verzoeker, een persoon van wie geweten is dat zowel hijzelf als zijn familie communisten zijn en wiens familie gekend is als zijnde seculier, zou aanspreken om explosieven binnen te smokkelen om in de wijk een aanslag te plegen. Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat deze sjiiitische militie zich tot personen van dezelfde strekking in verzoekers wijk – dewelke logischerwijze eveneens over een veiligheidspasje beschikken – zou richten om haar activiteiten met succes te kunnen ontplooiën. Verder is het onaannemelijk dat de leden van de groepering, gelet op het risico op verklikking, verzoeker van hun plannen om een aanslag te plegen op de hoogte brachten en dit zonder dat zij zeker waren dat hij zou meewerken aan hun operatie. Nog minder geloofwaardig is het dat zij in dit kader zelfs zouden hebben gepreciseerd op welke plaats en op welk uur zij planden een aanslag te plegen (administratief dossier, stuk 4, p.18). Dergelijke handelwijze hield immers het risico in dat verzoeker de politie hiervan op de hoogte kon brengen en ondermijnde derhalve aanzienlijk de kans op het welslagen van hun plannen.

Verzoeker legde daarenboven, in tegenstelling met wat hij laat uitschijnen in het verzoekschrift, wel degelijk tegenstrijdige verklaringen af omtrent de kern van zijn asielrelaas. Hij zou op 22 augustus 2010 zijn beschoten in zijn wagen en verklaarde tijdens het gehoor aanvankelijk duidelijk: *“ik werd voor en na dit schietincident verschillende keren bedreigd, vóór het incident (...) maar ook na schietincident werd ik bedreigd, door mij te bellen op gsm, en ook via mensen die me zeiden dat het beter was dat ik ergens anders ging wonen, dat zij zeer gevaarlijke mensen zijn”* (*ibid.*, p.15). Later tijdens het gehoor verklaarde verzoeker echter dat hij na het incident waarbij zijn wagen werd beschoten geen problemen meer had en ontkende hij eenduidig dat hij na het schietincident ooit nog werd gecontacteerd door de groepering AAH (*ibid.*, p.19-20).

Verzoeker legde bovendien tegenstrijdige verklaringen af omtrent het gebeurde nadat hij werd beschoten. Wanneer hij werd ondervraagd aangaande zijn asielrelaas verklaarde hij dat zijn familie het huis zou hebben verlaten en elders in Hilla een huis zou hebben gehuurd. Tevens gaf hij aan dat hij na het schietincident samen met zijn familie onderdook en dat zijn familie begin september 2010 zou zijn verhuisd (*ibid.*, p.16, 19). Deze verklaringen kunnen niet worden gerijmd met de verklaringen die verzoeker eerder tijdens het gehoor aflegde wanneer hij werd ondervraagd aangaande zijn familie. In dit

kader stelde hij immers dat zijn ouders nog in leven waren en dat zij in het ouderlijke huis woonden, op hetzelfde adres waarop ook verzoeker woonde voordat hij zou zijn ondergedoken (*ibid.*, p.4). Dat verzoeker zou hebben gedacht dat men hem vroeg naar zijn verblijf in Irak, zoals hij aangaf bij confrontatie met deze vaststelling (*ibid.*, p.16), kan gelet op de context en de vraagstelling niet worden aangenomen. Er werd hem immers eerst naar zijn opeenvolgende verblijfplaatsen gevraagd, vervolgens werd gevraagd of zijn ouders nog in leven waren en daarna werd de vraag gesteld: “*Wonen zij op bovenstaand adres?*”, waarop hij bevestigend antwoordde (*ibid.*, p.3-4).

Hoe dan ook verklaarde verzoeker tijdens het gehoor dat zijn familie na deze beweerde verhuis in Hilla zou zijn blijven wonen na zijn vertrek, hetgeen niet aannemelijk is. Indien verzoeker daadwerkelijk zou zijn bedreigd door AAH en indien zij daardoor zouden hebben dienen te verhuizen, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat zij de stad zouden hebben verlaten om op deze wijze aan de vervolgers van verzoeker te ontkomen, te meer daar zij elders in Irak over familie beschikten (*ibid.*, p.4).

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan het door verzoeker aangevoerde asielrelaas.

Bijgevolg kan evenmin geloof worden gehecht aan de nieuwe feiten die zich volgens het verzoekschrift ten gevolge van dit relaas zouden hebben voorgedaan in Irak. Verzoeker brengt bovendien niet het minste begin van bewijs bij om zijn verklaringen ter zake te ondersteunen. Zo staat hij niet dat zijn broer zou zijn gedood, laat staan dat hij aannemelijk maakt dat dit iets te maken zou hebben met zijn voorgehouden asielrelaas. Evenmin staat verzoeker het gegeven dat zijn ouders zouden zijn verhuisd.

De neergelegde documenten vermogen geen afbreuk te doen aan het voorgaande (administratief dossier, stuk 11: documenten). Wat betreft de politionele en gerechtelijke stukken dient te worden vastgesteld dat het bevreemdend is dat dit, ondanks dat zij zouden uitgaan van de autoriteiten van verzoekers land van herkomst, allemaal handgeschreven documenten zijn. Hoe dan ook dienen dergelijke documenten, om hieraan enige bewijswaarde toe te kennen, te worden aangevoerd in het kader van geloofwaardige verklaringen, hetgeen *in casu* niet het geval is. De overige documenten kunnen, omwille van de in de bestreden beslissing terechte redengeving, evenmin afbreuk doen aan het voormelde.

Waar verzoeker nog op algemene wijze stelt dat de bestreden motivering geen rekening houdt met de sociale context waarin hij leefde dient te worden opgemerkt dat hij geenszins uitwerkt dat of op welke wijze deze context van invloed zou zijn geweest op de motivering en dat niet kan worden ingezien hoe deze een verklaring zou kunnen bieden voor de hoger gedane concrete vaststellingen.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.5. Voor zover verzoeker zich om subsidiaire bescherming te bekomen beroept op de elementen aan de grondslag van zijn asielrelaas, dient te worden opgemerkt dat hij, gelet op de *sub* 2.2.4. vastgestelde ongeloofwaardigheid van dit relaas, niet aantoont dat hij in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker toont evenmin aan dat de situatie in zijn land en regio van herkomst zou beantwoorden aan de criteria zoals gesteld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Uit de omstandige informatie in het administratief dossier, waarin uitgebreid en gedetailleerd wordt ingegaan op de situatie in verzoekers regio van herkomst, blijkt dat aldaar voor burgers geen reëel risico voorhanden is op ernstige schade in de zin van voornoemd artikel (administratief dossier, stuk 12: landeninformatie). Verzoeker beperkt zich ertoe te beweren dat deze informatie beperkt en eenzijdig is en dat informatie van Human Rights Watch, Amnesty International en het US Department of State anders luidt, doch hij brengt ter ondersteuning van deze beweringen niet het minste begin van informatie bij. Het louter uiten van kritiek op de informatie in het dossier, zonder zelf ook maar enig begin van informatie bij te brengen waaruit zou kunnen worden afgeleid dat de inhoud van deze informatie niet correct is of dat de situatie in verzoekers regio beantwoordt aan de criteria zoals gesteld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, is niet ernstig. Verweerder repliceert in dit kader bovendien met recht dat de informatie in het dossier is gebaseerd op een veelheid aan objectieve informatiebronnen, waaronder de door verzoeker aangehaalde bronnen, zodat zij bezwaarlijk als eenzijdig kan worden beschouwd.

Waar verzoeker aanvoert dat hij met de voormelde informatie geconfronteerd had moeten worden, dient te worden opgemerkt dat de commissaris-generaal geenszins verplicht is om de asielzoeker op voorhand te confronteren met de informatie waarover hij beschikt en waarop hij zijn beslissing steunt. De procedure voor de commissaris-generaal is immers geen juridische procedure, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet. Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat en verzoeker toont niet aan hoe hij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft.

2.2.6. Verzoekers enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig april tweeduizend en twaalf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS